

Van OPV via VVS naar Plusscouts

Tegen veler verwachting in overleefde het nog prille Britse Scouting de Eerste Wereldoorlog. De groepen draaiden door hoewel veel Leiders en Voortrekkers voor de militaire dienst werden opgeroepen. Velen hunner sneuvelden op de slagvelden. Toen het bloedbad voorbij was en de overlevenden terugkeerden, ondervonden zij al spoedig dat de toestand op de Britse Eilanden veranderd was. Dat er voor hen meestal geen werk was bij hun vooroorlogse werkgevers en dat zij dus moesten gaan zoeken naar emplooi. Zo zij dit al vonden, hield dit vaak in dat dit niet was in de voormalige plaats van inwoning. Dus keerde men ook niet terug naar de oorspronkelijke groep en bovendien was het niet altijd mogelijk het actieve werk weer op te vatten. Behalve het zoeken naar werk waren er ook andere prioriteiten zoals huwelijk en gezin.

De Beweging wilde ze in deze moeilijke tijden niet in de steek laten. In vele gevallen lukte het de Beweging leiders aan werk te helpen. Baden-Powell schreef: "Ons doel bestaat daaruit dat wij de belangstelling en de welwillendheid behouden van het grote aantal Old Scouts dat, om één of andere reden, niet langer actief aan ons werk deelneemt. Een grote, nationale organisatie van Old Scouts met wat eenvoudige regels lijkt precies datgene dat wij nodig hebben."

En zo ontstond, naast de drie reeds bestaande takken - welpen, verkenners en voortrekkers - een Vierde Tak, de Old Scouts. B-P's idee werd met enthousiasme begroet door de velen die eens lid waren maar nu feitelijk buiten de beweging stonden en gaarne de kans grepen om langs deze weg weer terug te keren. Zij het zonder de verantwoordelijkheden van het tijdrovende leiderschap maar wel met de mogelijkheden om af en toe nog eens actief te zijn voor de Beweging en bovendien een sociaal leven te ontwikkelen met gelijkgezinden met dezelfde Scoutingachtergrond. Er ontstonden Old Scoutsonderdelen op groeps- en districtsniveau. De leden verleenden zo veel mogelijk hun diensten als instructeurs, beoordelaars, groepscommissieleden etc. of namen op zich het onderhoud van kampeerterrein, groepsonderkomens, boten etc.

Zoals bekend waren in vele landen buiten het British Empire ook Nationale Scouting Organisaties opgericht. Met hier en daar een kleine aanpassing vertaalden zij de Spelregels van Baden-Powell en iedere keer als de Britten iets nieuws invoerden, zoals welpen en voortrekkers, deden de andere organisaties dit ook.

Zo ook de Vereeniging de Nederlandsche Padvinders - beter bekend als de NPV - die op 11 december 1915 was ontstaan door een fusie van de NPO = Nederlandsche Padvinders Organisatie en de NPB = Nederlandsche Padvinders Bond. Zo introduceerde de NPV ook de Old Scouts, de Oud Padvinders die voor het eerst werden genoemd in de NPV Spelregels van 1927. Deze nieuwe tak werd het Oud-Padvinders

Verbond genoemd. Ook het motto werd van de Britten overgenomen: 'I'll Repay' of wel 'Ik zal terugbetalen door als OPV'er iets terug te doen voor de Beweging die mij in mijn jonge jaren zoveel heeft geleerd en zoveel plezier heeft bezorgd.'

Insigne van het Oud-Padvinders Verbond, gedragen onder het installatieteken.

In Nederland was het OPV hoofdzakelijk op districtsniveau georganiseerd. De leden deden veel werk op de achtergrond en verleenden hun diensten als instructeurs, beoordelaars, juryleden bij bv patrouillewedstrijden. Er waren er werkzaam in de organisatie van de 5^e Wereld Jamboree (1937) in Vogelenzang. Tijdens dit kamp werd er een speciale bijeenkomst van Oud-Padvinders gehouden. Zij werden door Baden-Powell toegesproken. De Chief Scout verklaarde dat de eerste en belangrijkste taak van de Oud Padvinders behoorde te zijn verwerking van het OPV motto en dat zij op die wijze zeer waardevolle steunpilaren zouden zijn van de Beweging.

Toen in september 1939 de Tweede Wereldoorlog begon, riep Nederland zijn strijdkrachten onder de wapens. OPV'ers namen vaak de plaatsen in van leiders die werden opgeroepen en huis, haard en groep moesten verlaten. Toen Nederland was bezet en in april 1941 de Nazi's het Nederlandse Scouting en Guiding ontbonden en verboden bleven zeer zeker de OPV'ers contact houden. In de Bevrijdingsperiode van september 1944 tot en met en na mei 1945 speelden zij een niet onbelangrijke rol toen Scouting weer naar boven kwam. Het Oud Padvinders Verbond werd ook weer nieuw leven ingeblazen. OPV ploegen vormden zich om groepen of in districten. Het Nationaal Hoofdkwartier van de NPV benoemde een nieuwe AHKC/OPV (Assistent Hoofdkwartier Commissaris) en in Districten, waar OPV'ers actief waren, werd een ADC/OPV (Assistent Districts Commissaris) aangesteld.

Reeds in 1935 reorganiseerde de Deense NSO de Vierde Tak van hun organisatie. Ze scheidden zich af om als St Georges Gilden I Danmark onafhankelijk verder te gaan. Onmiddellijk na de 6^e Wereld Jamboree in Moisson Frankrijk (1947) werd daar de 11de Internationale Conferentie gehouden. Ove Holm, de Chief Scout van Det Danske Spejderkorps, verraste de aanwezigen met het voorstel dat organisaties hun Vierde Tak de vrijheid zouden geven om, naar Deens voorbeeld, een onafhankelijke, landelijke organisatie te vormen.

De meeste NSO's voelden hier niets voor. Reeds toen werd uitgesproken dat men de OPV tak in de organisatie wenste te houden. Men voorzag dat als oud-leden aparte verenigingen zouden gaan vormen, men niet alleen de controle zou verliezen maar ook het oorspronkelijke doel: Het reservoir van kennis, ervaring, vaardigheid en welwillendheid op de duur zou opdrogen en voor de NSO's verloren zou gaan

De Britse Beweging was beslist tegenstander van dit plan en wenste haar 14000 geregistreerde Old Scouts te behouden. Ook de Nederlandse NPV en feitelijk alle andere NSO's spraken zich uit tegen het plan. Van 31 mei tot en met 5 juni 1948 (dus in het Jubileum Jaar) werd door 1200 Londense padvinders de indrukwekkende en

overdonderende show Boy Scout opgevoerd in een uitverkochte Albert Hall. Op 1 juni was de zaal gereserveerd voor de Old Scouts. Zij vulden die de zaal geheel. Chief Scout Lord Rowellan sprak hen toe en hield er de leden opnieuw de doelstellingen van Baden-Powell voor: het levend houden van de Scouting, de Belofte en de Wet, het verlenen van actieve steun aan de Beweging, ieder op zijn eigen plaats, naar zijn eigen mogelijkheden en voor zover andere verantwoordelijkheden dit toestaan.

Maar de Denen gaven niet op. De toenmalige Deense Gildenmeester - Erik Sjoquist - drukte het zo uit: "De OPV Gilden zijn geen deel van Scouting, zij zijn het resultaat van Scouting." OPV'ers van andere landen werden uitgenodigd naar Denemarken te komen om met het Deense systeem kennis te maken. Ook leden van de NPV Broederschap van Oud-Padvinders bezochten Denemarken. Sommigen kwamen zeer onder de indruk van wat zij zagen, o.a. dat de Kringbijeenkomsten gehouden werden in zeer formele avondkleding. Hetgeen op anderen weer een afschrikwekkende uitwerking had. Sommigen ontdekten ook dat er naast deze Elite ook nog een Deense organisatie bestond van minder draagkrachtige, gewone oud-leden, die echter werd 'dodgezwegen'.

Op de 12^e Internationale Conferentie te Elvsaeter/Noorwegen (1949) kwam het onderwerp weer ter sprake en opnieuw bleek dat de NSO's tegen waren. Waarop de OPV'ers die wensten uit te treden een eigen Conferentie belegden in Lissabon/Portugal in 1950. Er werd een reglement opgesteld en ook een naam bedacht voor de nieuwe organisatie, t.w. International Fellowship of Old Scouts. Het rapport werd vol enthousiasme gezonden aan alle Nationale Hoofdkwartieren en alle OPV secties van de NSO's. Maar tot teleurstelling van de initiatiefnemers was de reactie lauw. Er kwam zo goed als geen commentaar, kritiek of bijval. De geadresseerde NSO's hulden zich in een oorverdovend stilzwijgen. Ze waren geschrokken, geschokt of geërgerd door zoveel voortvarendheid en bevreesd hun OPV-tak te zullen verliezen. Men wilde niet dat er een 2de wereldorganisatie zou ontstaan die de naam Scouts zou voeren maar niet zou vallen onder de Wereldorganisatie. Men was bevreesd dat de leden hiervan verstrikt zouden kunnen raken in politieke of godsdienstige kwesties die, omdat het publiek geen onderscheid zou kunnen maken, tot verwarring aanleiding zouden kunnen geven en Scouting als geheel een slechts naam of roep zouden kunnen bezorgen.

Ondanks protest en bezwaar van het bestuur van de Britse Scouts Association besloot de leiding van de Old Scouts zich onafhankelijk te verklaren en verder te gaan als het 'B-P Guild of Old Scouts'. De leden werden hiervan op de hoogte gesteld maar men kwam van een koude kermis thuis. Velen lieten weten er niet over te denken 'hun' Beweging, die zij steunden en waarvoor zij op groeps- of districtsniveau werkzaam waren, de rug toe te keren en te verlaten. Het teleurgestelde nieuwe bestuur moest constateren dat slecht een klein deel van de Old Scouts bereid was ze te volgen.

Van 12 tot 15 mei 1951 organiseerden de Denen in Krogerup/Denemarken een internationale bijeenkomst. De NSO's maakten bekend dat de deelnemers niet mochten worden beschouwd als hun afgevaardigden. De aanwezigen besloten zich af te scheiden van hun landelijke organisaties. Men stelde zich voor dit tijdens de 13 Internationale Conferentie te Salzburg, (31/7-02/08/1951) bekend te maken. Men was er vast van overtuigd dat de NSO's tijdens deze Conferentie wel door de knieën zouden gaan en hun toestemming zouden geven. Derhalve werd reeds besloten na Salzburg, in september 1952, te London een feestelijke oprichtingsvergadering van de International Fellowship of Former Scouts te houden.

Toen echter de Britse en Nederlandse separatisten (en zij niet alleen) weer thuis kwamen bleek dat zij geen poot aan de grond kregen bij hun Nationale Hoofdkwartieren. Erger nog, deze toonden zich duidelijk geïrriteerd. En er begon zich, behalve in de Britse Old Scouts, ook een duidelijke splitsing af te tekenen in de Vierde Takken van de andere NSO's o.a. de Nederlandse Broederschap van Oud Padvinders. Tijdens de Internationale Conferentie te Salzburg bleven de NSO's tegenstanders van het afscheidingsplan.

De separatisten kwamen niettemin van 12 - 15 september 1952 bijeen in Londen. Maar het werd geen feest en er vond geen oprichting plaats van de IFOFS. Om de NSO's tegemoet te komen bracht men de dagen door met het werken aan een compromis. Zo zou het o.a. geen vereiste meer zijn dat de Vierde Takken uit hun NSO's zouden treden. De leden zouden, ook als zij hun NSO's trouw bleven, toch lid kunnen worden van de IFOFS. Dit plan nu zou worden voorgelegd aan de NSO's tijdens de 14^e Internationale Conferentie te Vaduz (08-12/08 1953).

Er moet wel worden opgemerkt dat de besturen van de NPV en de Britse Scouts Association (en vele andere NSO's) de hele kwestie bestempelden als 'het gezeur van een aantal volwassenen' zoals men het in Nederland noemde. De scheuring in de gelederen van de Broederschap van Oud-Padvinders was nu wel duidelijk. Zij die wilden blijven, en zij die onafhankelijkheid wensten. Welnu, zei de NPV, wie de Beweging wilde verlaten en onafhankelijk verder wenste te gaan, die moest dit dan maar doen.

Tijdens de 14de Internationale Conferentie te Vaduz, (08-12/08/1953) maakten vele NSO's nogmaals duidelijk het er niet mee eens te zijn maar ook dat zij - onder protest - zich dan maar neerlegden bij de situatie. Het compromis werd geaccepteerd en men gaf - met tegenzin - toestemming tot het oprichten van een totaal onafhankelijke vereniging van 'oud-leden'.

Tijdens de Tweede Wereldoorlog had de Britse Girl Guides Association een Vierde Tak in het leven geroepen. Het Trefoil Guild telde een groot aantal leden. De Britse dames piekerden er niet over om de Guide Association te verlaten. Het bereikte compromis had echter nieuwe mogelijkheden voor de 'oud-padvindsters' geopend en het Trefoil Guild kreeg nu wel interesse om toe te treden tot de International Oud-leden organisatie,

nu zij immers tegelijkertijd lid van de vertrouwde GGA konden blijven. Ook 'oud-padvinders' in andere landen besloten toen toe te treden tot de IFOFS

In oktober 1953 kwam men bijeen in Lucerne/Zwitserland. De deelnemers kwamen hoofdzakelijk uit de West-Europese landen. (1). Op 25 oktober, om 12 uur 's middags vond de officiële oprichting plaats van de International Fellowship of Former Scouts and Guides /Amité Internationale des Scouts et Guides Adultes.(IFOFSAG)

Zij die onafhankelijke wilden zijn waren dat nu. Maar in feite had niemand zijn doel bereikt. De separatisten niet, maar de NSO's ook niet.

Maar wat waren de gevolgen? Bij voorbeeld in Nederland? De IFOFSAG leden waren geen lid meer van de NPV. (2) Zij waren niet langer vertegenwoordigd in het Nationaal Hoofdkwartier van de NPV in Den Haag noch in de districtsbesturen. Zij hadden tot dan toe altijd alle publicaties, tijdschriften etc. van de NPV ontvangen, maar kregen die niet meer. Zij bleven verstoken van wat zich verder in de NPV afspeelde. Dit gold ook voor de Britse separatisten en vele anderen.

Wat vele NSO's hadden gevreesd gebeurde. Na hun uittreding verdween al spoedig het ideaal van B-P die de Old Scouts altijd had gezien als een instituut dat steun zou verlenen aan het actieve werk. De Broederschap van Oud-Advinders en Oud-Advinders, zoals de Nederlandse tak van IFOFSAG ging heten raakte meer en meer verwijderd van het actieve werk. Raakte totaal in de vergetelheid en in latere jaren wisten zij, die hun actieve taken moesten neerleggen niet eens meer dat de OPV bestond en zij zich daarbij konden aansluiten. Men kende haar bestaan niet meer.

In Nederland waren vier landelijke organisaties die zich met Scouting bezig hielden. De twee groten waren de 'open-voor-allen' Vereniging de Nederlandse Advinders (NPV) en het 'Nederlandse Advinders Gilde (NPG) met daarnaast de 'gesloten' Katholieke Verkenner (KV) en de 'gesloten' (Katholieke) Nederlandse Gidsen (NG). Zij werden destijds gesubsidieerd door de Nederlandse regering. Mej. Marga Klompé, eind zestiger jaren de Minister die over deze subsidieregeling besliste, had geconstateerd dat de Vier hetzelfde Spel speelden en er feitelijk maar kleine verschillen waren. Zij kwam tot de conclusie dat het belasting geld beter besteed zou worden als zij slechts met één vereniging van doen zou hebben. Tijdens de Duitse bezetting (1940-1945) toen Scouting en Guiding verboden waren, was er zowel in de NPV als de KV het streven ontstaan om na de Bevrijding weer te komen tot één NSO. In 1947 was men zo ver en slechts door het ingrijpen van het Episcopaat was dit verhinderd. De idee bleef echter bij velen bestaan. Toen echter Mej. Klompé druk begon uit te oefenen bevorderde dit wel het herleven van het oude ideaal, tijdens de Duitse onderdrukking ontstaan. Alleen ging de Minister wat verder, zij wilde ook dat de meisjes organisaties zouden opgaan in de op te richten nationale eenheidsorganisatie.

De fusiebesprekingen begonnen. Er waren onderhandelingen op nationaal-, gewestelijk- en districtsniveau. Het was een moeilijke tijd. Er waren veel voorstanders maar

toch ook veel tegenstanders. Tijdens de openbare districtsvergaderingen kwam het toen voor dat er onbekende mensen opstonden die heftige bezwaren maakten tegen de fusie. Hun bezwaren waren meestal dat zij niet wensten samen te werken met de KV. De leden daarvan beschouwden zij niet als 'echte padvindsters'. Verder hadden zij bezwaren tegen het ook opgaan van de meisjes organisaties in de nieuwe Beweging. Werd hen gevraagd wie zij waren en wie zij vertegenwoordigden dan verklaarden zij lid te zijn van de OPV/IFOFSAG. De overgrote meerderheid van de aanwezigen had daar nog nooit van gehoord. Gezien de vele problemen die al opgelost moesten worden, zat men op deze mensen beslist niet te wachten.

Er waren echter ook OPV'ers die meenden dat deze fusie de mogelijkheid bood tot een herstel van de situatie van voor 1953 en een terugkeer tot Scouting. Doch een poging daartoe leed schipbreuk door de houding van de eerstgenoemde protesterende OPV'ers. Zij die de fusie in goede banen moesten leiden en het moeilijk genoeg hadden, hadden weinig behoefte aan deze 'onbekende lastpakken'.

De Broederschap van Oud Padvindsters en Oud Padvindsters bleef dan ook buiten de fusie die op 6 januari 1973 leidde tot het ontstaan van Scouting Nederland, de Nederlandse Nationale Scouting Organisatie.

De OPV wijzigde haar naam in Vereniging Vrienden van Scouting. Nationaal en internationaal was deze naam omstreden.

Toch zouden ook in de VVS altijd mensen zijn die doelstelling bleven onderschrijven en daadwerkelijk in praktijk brachten en die aansluiting als Vierde Tak bij Scouting Nederland bleven propageren, waarbij veel steun werd ontvangen van de Britse Scouts Association. Dit werd ze in de VVS niet altijd in dank afgenomen. In tegen-deel.

Zij waren het die in gebieden, waar de VVS totaal onbekend was, nieuwe leden wisten te trekken, bv. in Amsterdam - waar 7 nieuwe Kringen werden opgericht - in Haarlem en de Zaanstreek ieder 1 nieuwe Kring. (Voordien was de VVS daar niet bekend.) Voorop stond in deze Kringen de Actieve Steun aan Scouting Nederland. De nieuwe Kring Haarlem werd 'wereldberoemd' door het eens in de vier jaar organiseren van de Haarlemse Jamborettes, internationale kampen die deelnemers uit heel Europa en daarbuiten trokken. Op een gegeven moment vormden deze nieuwe kringen meer dan 1/3 van het totaal landelijk ledental van de VVS.

In Rotterdam was een 'oude' Kring die zich bezig hield met het beheer van een door buitenlandse groepen veel gebruikt Buitencentrum in Capelle a/d IJssel. In Nijmegen ontstond in die tijd een Kring die tijdens de jaarlijkse Vierdaagse een kamp organiseerde voor de binnen- en buitenlandse Scouts die aan dit evenement deelnamen.

Zo werd actieve steun aan de actieve Beweging niet alleen gepropageerd doch ook in de praktijk gebracht. Toch liep dit uit op een teleurstelling toen bleek dat in de VVS Scouting landelijk niet werd gewaardeerd onder het motto 'Scouting is geen Padvinderij meer'. Er waren Kringen die zuiver nostalgische 'sociale gezelligheidsclubs'

wensten te zijn en te blijven. Zij waren er fel op tegen dat zij, die actieve steun verleenden aan Scouting Nederland activiteiten, daarbij in uniform liepen. Grote schade werd aangericht toen de voormalige NPV Hoofdcommissaris Jacques Zaneveld het voorzitterschap van de VVS op zich nam en met een vernieuwd bestuur aantrad. Tijdens een algemene ledenvergadering te Ede kwam het tot grote, beschamende ruzie. Gevolg hier van was bv dat drie Amsterdamse actieve 'jongerenkringen' uit de VVS stapten omdat zij hun werk ook zonder die 'ruziënde oudjes' wel konden doen.

Van de 7 Amsterdamse kringen bleven er 2 over die zich als 'gezelligheidsclubs' ook in de 'nostalgie' begaven. Er kwamen zo goed als geen nieuwe leden bij en het langzame uitsterven begon. Ook landelijk zakte de VVS weer terug in het bloedloze bestaan der onbekendheid.

De resultaten van de IFOFSAG waren in de landen zeer verschillend. In de Scandinavische landen bloeide zij, in andere landen zoals Nederland en Groot Brittannië totaal niet.

Op de Britse Eilanden waren er meer oud-leden georganiseerd en werkzaam rondom de groepen en districten dan in het bij IFOFSAG aangesloten SCOUT GUILD. The SCOUT ASSOCIATION besloot in te grijpen en nam op 1 april 1971 het zieltoegende Gilde weer onder haar vleugels. Men begon het weer te

propageren. Er volgde een reorganisatie en het werd weer een reservoir van kennis en ervaring zoals Baden-Powell het bedoeld had. Velen, die in de vijftiger jaren geweigerd hadden zich af te scheiden, keerden nu terug en in maart 1976 werd de naam gewijzigd in Scout Fellowship en de leden weer de Vierde Tak van de Scout Association. Men bleef ook lid van IFOFSAG. Zij, die hun leiderscertificaten inleverden werden automatische lid van de Fellowship en bleven dus lid van de Scout Association.

In juni 2000 werd organisatie weer gewijzigd. De Scout Association beëindigde het automatische ISGF (3) lidmaatschap van haar Vierde Tak. Leden die daarnaast toch ISGF lid wilden blijven konden dit uiteraard doen. De Vierde Tak ging verder onder de naam FELLOWSHIP met als motto 'Active Support'. Het ISGF logo werd vervangen door een nieuw met het embleem van de Scout Association.

Deze ontwikkelingen werden op de voet gevolgd door hen in de VVS, die nog altijd een terugkeer als Vierde Tak in Scouting Nederland propageerden.

De Koude Oorlog eindigde met de Val van het IJzeren Gordijn en het verdwijnen van de Communistische regimes en in Oost- en Centraal Europese landen. Scouting en Guiding, 40 jaar of meer geleden verboden en vervolgd herleefden. Zij die deze

moeilijke periode hadden overleefd, doch wel ouder waren geworden, kwamen weer te voorschijn en stelden al hun krachten ter beschikking van de wederoprichting.

Uiteraard stelden de heroplevende organisaties zich in verbinding met de Wereld Bureau en de Westerse Scoutingorganisatie. Zij ontvingen hulp en materiaal. Daar Engels de voertaal was ontvingen zij ook in het Engels gestelde handboeken, waaronder het Britse boekje 'Fellowship' Gevolg was dan ook de vele oud-leden in de voormalige communistische landen, zeer verstandig, zich organiseerden als Vierde Tak van de NSO en niet als 'onafhankelijken' al hoewel zij zich later wel aansloten bij IFOFSAG.

Toen in 1973 Scouting Nederland ontstond werd bepaald dat - tenzij men een leidende taak had - men slechts tot en met zijn 23ste jaar lid kon blijven van de Beweging.

Gevolg was dat in veel groepen deze 23 plussers toch bleven hangen zonder dat ze tot SN te behoorden. Scouting Nederland maakte ze wel attent op de VVS. Maar die was ze meestal onbekend. Zo ze, ter kennismaking wel eens een Kring bijeenkomst bezochten, hadden zij meestal geen zin zich bij de 'club van oude mensen' aan te sluiten. Er was van die kant dus zo goed als geen aanwas van nieuwe VVS-leden. Wel ontstond in Dieren een Juniorenkring genaamd 'Extender' Er werd propaganda voor gemaakt, doch het resultaat was nihil.

Begin van de nieuwe eeuw meende Scouting Nederland de boven 23-jarige toch op te nemen in de Beweging en ontwierp men een Vierde Tak: Plusscouts. De langzaam uitstervende VVS onderhandelde inmiddels met Scouting Nederland. Uiteindelijk werd besloten dat de VVS Kringen per 1 januari 2004 zouden toetreden tot deze nieuwe Vierde Tak.

Zo kwamen na vijftig jaar, waarvan dertig jaar VVS, de Nederlandse 'oud-leden' eindelijk weer thuis.

Na de fusie van 1973 kent Scouting Nederland sinds 2010 de volgende speltakken:

	1973	2010
5 t/m 7 jaar	Bevers / Estas	Bevers
7 t/m 11 jaar	Welpen / Kabouters	Welpen
11 t/m 15 jaar	Scouts / Padvindsters/ Gidsen	Scouts
15 t/m 18 jaar	Explorers	Explorers
18 t/m 21 jaar	Roverscouts / Voortrekkers /Pioniersters	Roverscouts

In de oude jongensorganisaties de NPV en de KV had men altijd drie leeftijdsgroepen gekend: welpen, verkenners en voortrekkers. Bij de meisjesorganisaties het NPG en de NG kende men dezelfde leeftjidsindeling als bij de jongens. Al die organisaties kenden verschillende namen voor de leeftijdsgroepen. Die dienden nu in elkaar geschoven te worden. Omdat men na de fusie geen nieuwe Spelregels had opgesteld, was dit voor de leeftijdsgrenzen en benamingen ook niet gebeurd. De meisjes ken-

den een Vierde Tak: de Oud Padvindsters. Inmiddels was in de organisaties ruimte ontstaan voor jongeren van 5 t/m 7 jaar. De vroegere voortrekkers werden gesplitst in explorers en voortrekkers/roverscouts. Meer en meer kwamen er gemengde onderdelen, wat feitelijk het einde betekende van de meisjesgroepen.

In 2004 meende Scouting Nederland dat de 23 plussers toch maar weer in de beweging moesten worden opgenomen. Er werd een nieuw onderdeel in het leven geroepen: de Plusscouts. Wie lid was van SN, maar geen vaste functie had kon na zijn 23ste als plusscout helpen bij activiteiten en evenementen. Een groep kon een Plus-scoutkring oprichten en er kwamen landelijke

kringen. Dit alles kwam weer aardig overeen met de bedoelingen van Baden-Powell.

Met de langzaam uitstervende vereniging Vrienden van Scouting werd onderhandeld over een samengaan. Besloten werd om op 1 januari 2004 de VVS op te heffen en de leden van die Vereniging instaat te stellen toe te treden tot deze nieuwe tak van Scouting Nederland. Tot 2004 telde de VVS 531 leden, verdeeld over 20 kringen. Van hen werden 264 plusscout. Bijna de helft dus. De rest bleef lid van een voormalige VVS-kring, zonder lid te worden van Scouting Nederland. Zo kwamen na vijftig jaar, waarvan dertig jaar VVS, de Nederlandse 'oud-leden' eindelijk weer thuis. Dat dacht men.

Het aantal Plusscouts groeide gestaag, maar de groei kwam van 'nieuwe' leden en niet meer van voormalige VVS-ers. Die gingen op eigen houtje verder. Scouting Nederland sloot zich aan bij de ISGF, zoals ze ook lid waren van WOSM en WAGGGS (de internationale jongens- en meisjesverenigingen). Rechtstreeks lidmaatschap van de ISGF, via de Central Branch, was niet mogelijk. Men moest plusscout en dus lid van Scouting Nederland zijn. En zo waren de door ISGF georganiseerde internationale bijeenkomsten voor deze oud VVS-ers niet meer toegankelijk.

Plusscouts hielden in 2011 op te bestaan als speltak. Bovendien werd het contact met ISGF verbroken omdat Scouting Nederland niet langer aan de regels van ISGF voldeed. Er is geen onderscheidingsteken voor Plusscouts meer te koop in de ScoutShop. Over Plusscouts staan op de website van Scouting Nederland wat vage zinnen:

"Ook is er de mogelijkheid om Plusscout te worden. Plusscouts zijn alle leden die geen vaste functie hebben binnen Scouting, maar wel lid zijn van Scouting. Als Plusscout help je bijvoorbeeld regelmatig bij uitdagende activiteiten of evenementen. Plusscouts kunnen ook georganiseerd zijn als groep (een Plusscoutkring) op regionaal of landelijk niveau, of als speltak (leeftijdsgroep) binnen een lokale Scouting-groep. Zo zijn er in Nederland naast een algemene Plusscoutkring groepen die zich specifiek richten op theater, terreinrijden (4x4), Most Primitive Scouting Experience, EHBO en radio."

Vaag, want hoewel de speltak Plusscouts is opgeheven kun je nog wel als speltak georganiseerd zijn in een lokale Scoutinggroep.

De Larostam doet aan terreinrijden met Land Rovers

Oud leden van een padvindersonorganisatie in Nederland die de band met de ISGF niet willen verliezen kunnen zich nu wel aansluiten bij de Central Branch van deze Fellowship. Ze kunnen zich daarna ook organiseren als een National Scout and Guide Fellowship van de ISGF. Een opvolger van Vrienden van Scouting dus. De Nederlandse afdeling heeft ongeveer 100 leden. Je kunt je aanmelden bij Sjoerd Heeringa. sj.heeringa@hccnet.nl

Dit artikel, op verzoek geschreven, is een samenvatting van mijn boekje "GREPEN UIT DE GESCHIEDENIS VAN DE OUD-LEDEN ORGANISATIES", dat in 1991 werd uitgegeven door het Bestuur van de VVS en waarvan in 1999 een 2^e druk verscheen. Op de laatste pagina komen echter wat updates voor. De laatste update (over plus-scouts) is toegevoegd in februari 2012.

Noten:

Logo ISGF

1) De oprichters waren: België; Costa Rica; Denemarken; Finland; Frankrijk; Groot Brittannië; Griekenland; Italië; Liechtenstein; Luxemburg; Nederland; Noorwegen; Oostenrijk; Pakistan; Portugal; IJsland; Zweden; Zwitserland. Oost Europa viel nog onder het communistische blok en daar was dus geen Scouting en landen buiten Europa waren nauwelijks betrokken.

In de Verenigde Staten van Amerika bevinden zich geen ISGF Kringen. The Boy Scouts of America kennen en erkennen geen 'oud-leden'. Hier gaat men er altijd van uit dat 'de Belofte wordt afgelegd voor 'Het Leven' en men dus altijd Scout blijft. Komt het moment waarop men, door werkzaamheden, familieomstandigheden, gezondheid of leeftijd zijn taak in het actieve werk moet neerleggen, dan blijft men zonder meer lid en wordt er voor gezorgd dat men een stevige band met de Beweging behoudt. Men wordt niet losgelaten, blijft op de hoogte en indien men dit wil en kan wordt men ook nog ingeschakeld. In geen geval wordt men los- of in de steek gelaten. Toch heeft een zeer beperkt aantal Amerikanen zich aangesloten bij de Central Branch van de International Scout and Guide Fellowship.

2) De Verkenners van de Katholieke Jeugdbeweging, in de zestiger jaren weer Katholieke Verkenners genaamd, hadden ook een 'oud-leden' organisatie maar die was uiteraard nooit betrokken bij de Broederschap van Oud Padvinders.

3) Tijdens haar 21ste General Assembly te Montegrotto Terme (Italië)(30/06 - 06/071996) besloot IFOFSAG tot enige wijzigingen: De naam werd gewijzigd in ISGF - International Scout and Guide Fellowship. General Assembly werd World Conference.

© Piet J. Kroonenberg, Amsterdam, december 2003.

Bijgewerkt in april 2012.